

9.

Világváros. Zsúfolt, többsávos utak, egymásnak torlódó kocsik. Mesterséges fényözön, neonreklámok, felhőkarcolók, elegáns hotel. A recepciónál egy akkurátus, öltönyös fiatalember félszeg mosollyal tessékeli beljebb a vendégeket. Nem veszi észre, hogy félrelökik. Hozzászokott.

Cipőgyár. Futószalag. A cserzett bőr nyers szaga. Kimért, pontos mozdulatok. Kint kisüt a nap. A kéz megremeg s félresiklik. A gép leáll.

Kikötő. Hatalmas, imbolygó hajótestek. Világítótorny. Fényjelek. Párbeszéd. A rakodómunkás a sarokban állva, reszkető kézzel kortyolgatja meleg sörét. Megtántorodik.

Pályaudvar. Kemény fapad. Csípős, esti szél. Halk sóhaj. Elment az utolsó vonat?

10.

Határállomás. Az útleveleket kérik. Az utazó erősen gondolkozik. Melyik is a valódi állampolgársága? Az anyanyelve? Idegen szavak és gondolatok zűrzavaros kuszaságába igyekszik beelátni, s kiragadni azt az egy szót, melyet oly régóta kétségbeesetten keres. Kozmopolitává lett hontalan csavargó... Merev mozdulattal félresimítja a homlokába hulló deres hajtincset, s megpillantja az állomáson a kisváros nevét.

Vakítóan tűz a nap, a vonatfütty sercege hasít a tejüvegszerű levegőbe. Túlcsondul a nyár... Leszáll. Mély lélegzetet vesz. Ujjongás tölti el. „Megtaláltam, visszataláltam! Mágnesként vonz a hely.”

Tesz néhány bizonytalan lépést, s megáll a düledező házikó kapujában.

MIHÁLY ISTVÁN

Tükörhang

Tegnapi arcom mögé bújtam,
keresve múltmagam kellékeit,
érzelmeim ok-okozat viszonyát:
a kapcsolatot közöttünk, az időt, a teret,
az anyagot; minden ujjenyomatot
mi rám emlékeztet,
de csak kertet találtam,
homlokláncot, s egy azóta
feketévé vált szalmavirágot.
Ezt hoztam el, nekem.

Augusztusi éj

a patak csillagot csobog
s ringatja a hold félszemét;
a réten szellő moco rog,
keres egy elfeledt mesét;
bokrok térdelnek a vízhez
apró fényeket lesni,
a piros hajnalhoz
hűvös harmatot szedni...

Pompeji

Lótuszülésben pipacsok ülnek
a búzatábla közepén,
majd a pattanó szárral legyek szállnak fel
és zabolátlan sóhajok.

Időzőjelek

elfogytak a nem félthető hajnalok.
elfogytak az érvek, megmarad az ígerek:
legyet, őszintét és szúnyogot.
roppantásra tárt karokkal feléd rohanok,
most múlnak a nappalok;
szembeperegnek a homokszemek,
és sodornának, de maradok.
fényt akarok, falon borsószemeket,
nemtudom-vállakat,
halvány szálakat, mutatóujjat,
mi feléd mutat, el tőled.
te nem is voltál!
minthogy múlt sem volt,
csak agyrém lengi be agyam,
s fogom a füstös homályt,
az álomvarázsló-koholmányt,
a reményem lábaszárát:
várom RÚGJON MÁR BELÉM,
csak hogy ez is torzszülemény.
te sírsz, a sár megköt arcodon.
onnan lentről hervadt virágot
nyújtok fel feléd, még egy rebbenés,
egy gyors szeretkezés
s elúsznak a hajók,
holt testek mellett.
Most csend, csend.
Csend!
mindig ilyen csend volt?